

былъ любезенъ на бащѣ си, ся удостоилъ да приеме отъ Бога за добродѣтели-тѣ си особенно благоволеніе.

ГЛАВА XXIV.

Іосифа продавать братіе-то му.

Сынове-тѣ Іакововы пасли стада-та бащины си. Веднажъ ся были оттеглили съ стада-та си твърдѣ далече отъ родительскыя си домъ, и понеже дълго врѣмя нѣмало отъ нихъ никакво извѣстіе, то баща имъ казалъ на Іосифа: „Иди вижъ, здравы ли сѣ братіе-то ти и добытка-тѣ и, кога ся върнешъ, да мя увѣдомишь за всичко, что ся прави тамо. Іосифъ си облѣкълъ хубавѣ-тѣ дрехѣ и тръгнѣлъ да иде при братіе-то си. Като го видѣли още отдалече, братіе-то му си казали единъ другому: „Ето че иде нашѣ-тѣ съновидецъ; дайте да го убіемъ и да кажемъ на бащѣ си, че го покѣсали дивы звѣрове. Да видимъ тогава, какъ ще ся сбѣдижѣтъ неговы-тѣ сѣнища.“ Рувимъ, постарѣ-тѣ имъ братъ, ся ужаснѣлъ, кога чулъ тѣхно-то намѣреніе, и всячески радилъ да спаси Іосифа. Той казалъ на братіе-то си: „недѣйте го убива, не проливайте крѣвь невинѣ; не оскверняйте рѣцѣ-тѣ си съ братоубійство; подобрѣ го спустнете въ тоя безводенъ кладенецъ.“ Рувимъ казалъ това съ намѣреніе да иде прѣзъ ноцъ да го извади изъ сухыя кладенецъ и да го отведе до бащѣ му. Кога приблизилъ Іосифъ при братіе-то си, они съблѣкли отъ него дрехѣ-тѣ му и спустижли го въ ямѣ-тѣ. Подиръ това, като че не были направили никакво зло, спокойно сѣдижли да обѣдватъ. Нѣ Рувимъ не можалъ да ѣде съ нихъ наедно. Той ся отвалилъ оттамо и размышлявалъ, какъ да спаси Іосифа.

Рувимъ ся още не былъ завѣрѣлъ, и братіе-то видѣли, че прѣминуваѣтъ оттамо Измаилѣанскы търговцы съ вѣлблуды. Тыя Измаилѣане были внуцы Измаиловы; тѣ закар-